

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

CARTA OBERTA

AL SERVEI DE LA VERITAT

UNA VERITAT A MITGES, EQUIVAL A UNE MENTIDA ENTERA.

Senyora Isabel-Clara Simó Monllor
Director de "Canigó"
Barcelona

Distingida i respectada Senyora :

Tinc l'honor de comunicar-vos la meua satisfacció de poguer llegir "Canigó", la revista que vos, dignament i merescuda, dirigiu. I alhora felicitar-vos per l'obra altament patriòtica i cultural que veniu acomplint.

Es, doncs, incitat per aqueix mèrit que us reconec que em permeto la llibertat de fer-vos conèixer certs elements d'opinió sobre uns aspectes -- que suposo us han estat facilitats -- pretesament biogràfics, referents al Partit Socialista Unificat de Catalunya ; elements rectificatius, ben entès, els meus, de la imatge calculadament deformada, per consegüent falsa, que els vostres probables informadors presenten per mitjà de "Canigó", nº 42I, Pag. 2I, corresponent al mes de gener d'enguany. Certament, no tinc cap dubte que és contra el vostre bon voler si de la descripció que se'n publica, d'aqueix Partit, en lloc de presentar-ne una imatge política i nacional correcta, en resulta una ben trista caricatura.

No, Senyora Simó, no ! La veritat històrica és que el P.S.U. de C. fundat el 23 de juliol del 1936, fou el resultat, no pas -- com es diu amb probable interès de confondre -- "de la fusió de quatre organitzacions de l'esquerra catalana", sino de la fusió de dos partits marxistes catalans : la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Català Proletari ; i de dues Seccions Catalanes de dos partits marxistes espanyols : el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Obrer Espanyol. Aquest és el veritable origen polític del P.S.U. de C. Veritat la qual us crec interessada a conèixer, puix que quan es tracta de fer Història, entenc que convindreu amb mi en pensar que cal fer-la el més verídica possible. El prestigi i l'objectivitat de la revista en sortiran beneficiats.

La qualitat nacional, marxista-leninista del P.S.U. de C.

En efecte, el Partit Socialista Unificat de Catalunya integrà la Tercera Internacional fins a la seva dissolució. En fundar-se s'hi adherí en compliment d'un acord de la Primera Conferència Nacional que el Partit celebrà. I no pas, com equívocament es diu, per mitjà del Partit Comunista d'Espanya, sino directament.

Vull confiar en que dues proves seran suficients per a convencer-vos-en :

-L'una, és que el nostre secretari general, en el curs de la nostra guerra, es veié obligat d'acudir diverses vegades al Secretariat de la Internacional sol·licitant el seu "arbitratge" per a resoldre certes dificultats que es produïen en les relacions entre el P.S.U. de C. i el P.C. d'E. Avui es pot dir que aquell Secretariat fallà, cada vegada, a favor de la tesi que sostenia ell company Joan Comorera.

-L'altra, és que à'haver proposat d'adherir-se al Partit Comunista d'Espanya, el resultat hauria estat que no hi hauria hagut partit Socialista Unificat. És elemental pensar que cadascun dels que anaven a fusionar-se haurien recabat el dret d'adherir-se a un partit diferent, bé, simplement, de no adherir-se a cap.

El P.S.U. de C. es fundà, doncs, amb l'aportació física i política dels seus components esdevenint així, la síntesi de les diverses concepcions del marxisme existents a Catalunya; la síntesi en un sol cos polític del pensament socialista sobre la qüestió social i la qüestió nacional, indissociables com elements capitals dels components de la revolució socialista. Per consegüent, a partir d'aquell moment Catalunya disposava del necessari instrument dotat de la teoria de la classe obrera que el feia el capdavanter capaç de prendre en mà i de portar a la victòria la bandera nacional. A partir d'aquell moment estaven suprimides democràticament, les velles Sucursals dependents del Centre el resultat de les quals no havia estat mai altre que l'afebliment del nostre moviment obrer i pagès; que incapacitar-lo per a tota acció política pròpia i eficaç; que mantenir-lo escindit i submergit per la més completa esterilitat revolucionària. A partir d'aquell moment, a Catalunya tot permetia esperar que per part de les Direccions dels socialistes i dels comunistes — de les Direccions centrals, vull dir —, seria acceptada com un honor aquesta primera realització unitària en el món capitalista; que seria, si més no, respectada i ajudada en bé del propi moviment marxista i obrer hispànic.

Tanmateix, molt aviat ens havíem d'adonar, amb la natural tristesa, que les "ceses" emprarien un camí diferent del que era necessari i havíem desitjat. Els sucursalistes empedreïts no renunciaven a mantenir-se a Catalunya. I fou el propi P.S.U. de C. el "camp" de maniobra elegit en la perspectiva de retornar-lo a les "funcions" d'una de les antigues Sucursals.

I vetaquí que d'aquell Partit nascut independent, nacional, dels comunistes i socialistes catalans, ens el trobem transformat, de manera arbitrària, contra tota regla democràtica, sense que els militants hagin pogut exercir cap dret, al preu, en canvi, d'incontables i inconfessables atropells a la "legalitat socialista", en el "partit dels comunistes catalans". Amb el resultat negatiu de la reimplantació a Catalunya, com una rèplica inevitable, de la Secció del Partit Socialista Obrer Espanyol, i el que encara és més greu: amb una arbitrària discriminació: mentre la Sucursal del Partit Socialista Obrer Espanyol es troba exclosa del conjunt de forces polítiques per la seva condició de dependent d'un Partit espanyol, la Sucursal del Partit Comunista d'Espanya exerceix en hegemònica la "funció" de distribuïdora de patents de catalanitat. Tanmateix, amb el resultat gràcies al qual ens trobem davant d'una incontable proliferació de petits grups, rivals entre ells, amb etiqueta socialista; gràcies al qual també, són nombrosos els comunistes catalans en bona part dispersos, en part també adscrits al Partit Socialista Unificat (al legítim) i uns altres els quals per bé que integrats al que consideren llur P.S.U. de C., no s'adonen, o bé es resisteixen a admetre que es troben integrats a una Sucursal cosmopolita, mediatitzada, sençap facultat d'iniciativa nacional pròpia.

Aquesta és la greu responsabilitat que han contret davant del nostre poble els autors i els complices de tanta destrucció. Puix que no seriem justos si vegéssim aqueix problema limitat a una simple "baralla" interna entre militants. Les conseqüències d'una tal adulteració adquiriren desseguida i mantenen encara, de manera negativa, unes dimensions nacionals. Les formacions polítiques democràtiques catalanes, les pròpies Institucions, la Generalitat i la seva Presidència, no han tingut mai més, ni tindran mai més en la Sucursal a Catalunya del Partit Comunista d'Espanya, l'aliat que han tingut en tot moment, en el P.S.U. de C. (el legítim), combatiu i lleial fins la darrera conseqüència.

Per això menteixen els falsificadors de la veritat històrica !

L'honor de Joan Comorera i Soler

No és cert ! Joan Comorera no ha estat mai expulsat del P.S.U. de C. Joan Comorera, com altres dirigents i militants, forem víctimes d'una molt lenta i molt llarga maquinació de tipus absorcionista duta a terme per la Direcció del P.C. d'E. i executada per un equip de catalans botiflers. Repetint-se així el que en podríem dir ja habitual en la història de Catalunya: quan els centralistes han cobejat la destrucció d'una edificació catalana, d'amplitud nacional, sempre han trobat i encara troben, catalans prou negats disposats a fer-los la "feina". Aquesta és la tragèdia endèmica de la nació catalana.

O és que podríem tancar els ulls davant la glorificació que els carrillistes "purs" dediquen a Lerroux pel fet d'haver "sabut" implantar-se a Catalunya i obtenir, durant anys i panys l'accentació massiva dels catalans ? És que tenim dret a ignorar la Solidaritat

CATALUNYA ES REDREÇA!
XXXXXXXXXXXXXX

Certament, Catalunya es redreça ! I el seu redreçament és, alhora, l'amunci venturós del desvetllament democràtic i social del conjunt dels pobles d'Espanya !

Puix que la Història ho prova: a cada embranzida endavant en el camí de la democratització de Catalunya, ha correspost una passa endavant en la democratització d'Espanya.

Catalunya es redreça ! I Barcelona, centre nerviós polític, obrer i intel·lectual de Catalunya, ha presentat, dues vegades en vuit dies, el seu poble al carrer. Mí que hagi estat al preu de rebre en el seu cos les unglades de la bèstia unitarista, de mentalitat feudal; entossudida a voler-la emmontllar en les formes incommovibles i insensibles a tota evolució; formes que trobem imbolitzades en la construcció gramàtica justament dedicada a dipòsit dels Reis d'Espanya .

Barcelona i amb ella tot Catalunya, es retroba a ella mateixa. Les pulsacions nacionals, democràtiques i republicanes bateguen en el seu cos a un ritme propi del poble que està segur del què vol i de "cap on va".

X X X

Els diumenges 1 i 8 de febrer del 1976, el poble de Barcelona ha exigit amnistia total per als ciutadans empresonats o exiliats i llibertats autonòmiques per a Catalunya. Reivindicacions aquestes les quals, mal pesarà als actuals ocupants del Poder, porten aparellades, com un inseparable teló de fons, com una perspectiva d'horitzons il·limitats, la reimplantació i la institucionalització d'un sistema, del nostre sistema nacional, expressat en la Generalitat de Catalunya i la República. Cal dir als quatre vents, que llevat del franquisme, encara no ha invalidat ningú la Constitució de la República ni l'Estatut de Catalunya; cossos jurídics inseparables i que l'un a l'altre es complementen; cossos jurídics d'acord amb els quals són evidentment permeses totes les formes constituents que a Catalunya, a Euscadi, a Galícia, a la pròpia castella, mitjançant l'expressió del sufragi universal, els nostres pobles decidiran implantar.

El President de la Generalitat, Josep Tarradellas, ha expressat sense equívoc i en diverses ocasions, la seva opinió quant a accelerar el trencament de l'heretatge del franquisme i la necessària reimplantació de la República i de la Generalitat de Catalunya. Josep Tarradellas és enterament fidel a l'heretatge rebut dels Presidents Macià i Companys. Com ho és també al pensament i a la "regla" que fecundaren i feren realitat la Catalunya oberta de bat a bat a les més audacioses realitzacions democràtiques, nacionals, econòmiques, culturals, socials a la ciutat i al camp, de respecte a tot culte religiós.

X X X

L'any 1931 el poble de Catalunya sabia que amb l'anorreament de la monarquia, s'obria la implantació de la República i de l'autonomia de Catalunya. Era l'estricta aplicació del "Pacte de Sant Sebastià". Acordis els quals foren acollits per forces dretanes i confessionals que contribuïren a donar-los aplicació. Dos noms, com exemples, ens vénen al nostre raonament: Niceto Alcalá Zamora i Angel Osorio i Gallardo. Aquest, fins i tot s'autotitulava "monàrquic sin Rey, al servici de la República". Prova concloent que quan s'aspira a obtenir l'adhesió popular, la claredat dels objectius a assolir esdevé essencial.

X X X

El redreçament de Catalunya que estem vivint l'hem saludat ja amb la formació de l'Assemblea de Catalunya. El saludem ara, amb la recent formació del Consell de Forces Polítiques. L'enaltim davant de les manifestacions de carrer dels dies 1 i 8 de febrer d'enguany. Fets, tots els quals són el fruit d'una consciència nacional del nostre poble que l'encamina vers la necessària i ineluctable cohesió combativa de cara a poguer construir una vida veritablement nacional, democràtica, socialista... Quant a optar entre República o Monarquia, la pròpia Constitució republicana i l'Estatut ho permeten amb llur sistema electoral, vàlid fins i tot per a una elecció constituent.

El poble de Catalunya ho tindrà en compte !

ritat Catalana del primer de maig d'aquest any, l'organisme que desvetllà immenses esperances entre el nostre poble i que es descomposà gràcies precisament a l'acció corrosiva del virus lerrouxista duta a terme des de l'interior mateix del cos de Solidaritat? Es que podríem menystenir les tràgiques conseqüències que es derivaren per al nostre poble de la descomposició provocada pel lerrouxisme, comanada i finançada pel Centre madrileny?

Per contra, Joan Comorera, amb el suport d'altres dirigents i militants, es disposà a plantar cara a l'agressió absorcionista, a mantenir el P.S.U. de C., marxista-leninista, com el partit nacional dels treballadors de Catalunya. Aquesta actitud, que mantingué amb la capacitat i energia que li eren pròpies, li valgué, ens valgué, un mai no igualat diluvi d'insults, de calumnies, d'amenaçes i d'intents d'assassinat l'inspirador de tot el qual cal cercar-lo en l'actual secretari general del P.C.d'E., Santiago Carrillo.

El sacrifici de Joan Comorera

Hom podria preguntar-se: perquè tanta tenacitat a voler falsejar i deshonorar la imatge política, patriòtica de Joan Comorera? Puix que, pel que es veu, hom diria que hi ha algu especialitzat en aqueixa tasca. Algu, per consegüent, que ens obliga a posar les "coses" en clar.

En ple exercici del seu càrrec, Joan Comorera deixà voluntàriament la seva sobria i relativa comoditat de l'exili i es traslladà clandestinament a Catalunya, a Barcelona, per a ésser més precisos. Traspassà la frontera a peu, amb més de dos pans de neu, pel veïnat de Puigcerdà, la nit del 31 de desembre al 1 de gener (1950-1951). Els guies que havien de conduir-lo a Barcelona s'adonaren del calçat que portava: sabates molt fràgils i rebentades. Els guies li feren observar aqueix inconvenient. No en tinc d'altres, respongué. El company que el conduí fins aquell lloc, li oferí les seves. Ja els teniu, doncs, els dos asseguts damunt de la neu intercanviant el calçat... En el curs de quatre anys, el secretari general del P.S.U. de C. publicà 25 números de "Treball", l'organ central del Partit; fins que fou detingut el 9 de juny del 1954, mentre estava en curs la inqualificable campanya de denúncies per mitjà de la premsa i de la ràdio dirigides pel B.P. del P.C.d'E. No en publicà més, per impossibilitat financera. A les nostres advertències sobre el perill que per a ell significava l'esmentada campanya, el company Comorera ens contestava invariablement: "jo he vingut a Catalunya a combatre Franco, no pas a barallar-me amb el Buro Politic Dos anys després, Joan Comorera fou condemnat a TRENTA ANYS DE RECLUSIO per un tribunal militar; fou conduït al Penal de Burgos on morí el 8 de juny del 1958. Intransigentment antifranquista, català, republicà, al servei de Catalunya i del Socialisme. Aquesta és la veritat històrica que els detractors de Joan Comorera i adulteradors del P.S.U. de C. pretanen falsificar. Veritat, és clar, molt esquematitzada!

Joan Comorera morí com moren els patriotes, com moren els herois en mans de l'opressor. Dia vindrà en que el nostre poble en pes l'elevàrà al sitial de l'Altar de la Pàtria reservat a l'estol dels màrtirs que ho han ofert tot, que ho han donat tot al servei d'una Catalunya lliure, democràtica, socialista, membre voluntari d'una Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques, per a escarni de golafres d'hegemonia i dels botiflers a llur servei. Aquest fou, distingida Senyora Simo, Joan Comorera i Soler, secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Us prego que vulgueu trobar adjunts uns texts relacionats amb el problema que ens ocupa. Vull confiar en que podran contribuir a que vos pugueu mesurar millor el seu caràcter i les seves dimensions.

Respectuosament vostre, per Catalunya, us besa la mà

E. Massip

Nota queixa

El mes d'agost del 1939 i en compliment d'un acord del Comitè Executiu del P.S.U. de C. el company Comorera, contra el parer del B.P. del P.C.d'E., proposà al Secretariat de la Internacional Comunista d'elevàrà el P.S.U. de C., d'adherir, a la seva Secció Catalana. Aquesta proposició fou aprovada per unanimitat. Amb aquesta decisió, Catalunya es veia elevada per primera vegada en la seva història moderna, a la jerarquia de Nació, igual en drets, en una Instància Internacional. Quan el Secretariat prengué la decisió de dissoldre-la, el P.S.U. de C. fou consultat com totes les altres Seccions i a l'Acta dissolutiva, el nom del P.S.U. de C. junt amb el del seu secretari general, Joan Comorera, es troba al costat de totes les altres Seccions.

Evarist Massip. 13, Av. des Yvris. 93160 Noisy-le-Grand. France.